

Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya

JULIOL DE 1926 : ANY VII - NÚM. 71

Direcció i administració: Consell de Cent, 331, 1.er - BARCELONA

V a d e c o n t e

UNA vegada era un poble de la quinta força, el nom del qual no podem recordar.

En aquell poble tot anava com Déu volia, si és que Déu se'n preocupava.

El principi de germanor i solidaritat era quelcom inconegut; en canvi, l'egoisme i l'individualisme més absolut planaven i senyorejaven damunt tots els esperits. Tothom creia que llur prosperitat es feia amb la misèria dels veïns, reportant aquesta espiritualitat una lluita sorda dins el terreny

econòmic que, si no prenia caïres personals i dramàtics, hi ha qui creu que era degut a la covardia ambient i a la por de perdre el m' ser benestar creat amb la pràctica de les tristes virtuts

Diuen que, qui més qui menys, tots eren de la mateixa fusta, però que els metges eren quelcom superior, unes menes de caps de brot de tota la collectivitat, car els adroguers i bacallaners de botigues veïnes encara es saludaven, cosa que no succeïa entre dos metges del veïnat. Com que eren practicants d'una professió lliure, tenien el dret, abusant d'aquesta llibertat, a malparlar-se i desprestigiar-se perseguint el fi mesquí de segar-ho tot en l'esplanada i quedar únic flançó de la metgia.

Mes succeí una cosa fatal: que la lluita entre ells aconseguí el desprestigi collectiu i l'explo-tació de la classe per la societat que els desvarolitzà econòmicament i moralment.

A tal punt de desprestigi arribaren, segons contenen testimonis vivents, que fins aquella societat individualista, mes egoista alhora, tingué cura d'acoplarse amb l'únic i exclusiu fi d'explo-tar els metges, i constituïren una mena d'entitats que oferien curar-los, quan estiguessin malalts, per unes quotes que servien per a moltes coses menys per retribuir al metge, factor principal de les mateixes.

No havent-hi consignació pels metges, direu, com s'ho feien per tenir qui els visités?

Encara ningú no ha pogut esbrinar com s'ho feien; mes asseguren, aquells que ho veïeren, que "metges rai, més n'haguessin volgut".

Però, diuen, per què aquest afany, aquesta fruïja de treballar sense retribució o retribució mesquina?... De què, doncs, feien bullir l'olla?

L'afany, la fruïja, era l'individualisme, l'egoisme de "tot per jo i res per tu"... De què vivien?... Ai!, qui sap de què vivien.

Amb els anys, seguint la devallada fatal, es diu que els metges arribaren a passar gana i, naturalment, la panxa prima, convidada a menjar quan n'hi ha, i quan no se'n troba, a reflexionar so-